

Hongarije en Oostenrijk

De eerste groep –zeg maar “de verkenners” - van de Hongarije-Oostenrijk reis is terug. Zaterdag 24 juni rond het middaguur draaide de eerste wasmachine al, heb ik begrepen. Want rechtgeaarde TCC'ers staan op de laatste reisdag voor dag en dauw op om zo snel mogelijk thuis te zijn. Zo wil het gebruik. Waarom dat is weet geen mens. Heimwee naar de kleinkinderen, het eigen huis ?. Wie het weet mag het zeggen. Ik hou het maar op de vergelijking met het paard dat de stal ruikt. Er is dan geen houden meer aan.

Maar het begon allemaal op 6 mei in Licherode even voorbij Kassel in de Duitse deelstaat Hessen. Het land van de sprookjes van Grimm, van Roodkapje en de wolf en van Sneeuwwitje. De groep bestond oorspronkelijk uit 10 equipes maar door medische toestanden moesten op het laatste moment Albert en Corry Meijnen helaas afhaken. Jammer. Maar zo is het nu eenmaal op onze leeftijd. We worden allemaal kwetsbaar. De jongste deelneemster werd tijdens de reis 67 en de oudste 80. Er viel dus ook genoeg te vieren.

De omschrijving “Hongarije-Oostenrijk-reis” dekte overigens bij lange na niet de lading, want we bezochten maar liefst vijf landen. De toevoeging “Een gevarieerde reis met veel natuur en cultuur”, bleek dichterbij de waarheid. Prachtige steden zagen we. Ik noem Weimar, Erfurt en Dresden in Duitsland, Praag in Tsjechië en Budapest in Hongarije maar de natuur sloeg alles. Eigenlijk was het een uitgebreide fietsvakantie. En dat kwam goed uit want alle deelnemers hadden de fietsen bij zich. Allemaal E-bikes natuurlijk, op één stel na. Die moest van de therapeut vooral blijven doorfietsen op een gewone fiets. Dat was veel beter voor de conditie. Nou dat hebben ze geweten. Het mooie was, dat de campings allemaal aan of vlakbij rivieren lagen en dat scheelt natuurlijk.

Het begon al in Hohenfelden in Thüringen. Het land van Goethe, Schiller en Luther. Vol Duitse geschiedenis. Maar ook koud. Het vror er 's nachts 7 graden. We fietsten er door het dal van de Ilm naar Weimar met handschoenen aan. Kun je nagaan. In Dresden, toen het weer opklaarde, natuurlijk langs de Elbe-radweg, in Praag de Moldau, vervolgens in Budapest de Donau, in Karinthië de Drau, bij Lofer in Tirol de Saalach en tenslotte in Bayern de Altmühl. En wat dacht u van al die meren onderweg met fietspaden rondom. Het Balatonmeer in Hongarije en de Ossiachersee en de Milstättersee in Karinthië. De Weissensee sloegen we over. Die was te steil. Al met al dus heel wat kilometers. Eén stel hield de telling bij. Ze hadden meer dan 1000 km gereden. Uitslovers.

Nou denkt u natuurlijk, als ze bijna dagelijks apart of in stellen een andere kant op fietsten, zagen ze elkaar dan nog wel eens. Nou dat viel reuze mee kan ik u vertellen. Om te beginnen was er dagelijks wel ergens bij een caravan “happy hour” waar onder het genot van wat geestrijk vocht de ervaringen werden uitgewisseld. Maar ook de leiding liet zich niet onbetuigd. Onvermoeibaar waren ze in het zoeken en vinden van de meest uitgelezen eetgelegenheden, waar we dan gezamenlijk naar toe gingen. Inderdaad, meestal op de fiets.

Om u niet jaloers te maken zal ik verder niet in detail treden over de maaltijden. Maar u hébt wat gemist. Laten we het daarop houden.

Natuurlijk konden we alleen zo lang achter elkaar zo actief zijn omdat het weer ons zo gunstig gezind was al die weken. We leefden praktisch altijd buiten. Er hoefde nauwelijks gepoetst te worden in de caravans. Regen van betekenis is er al die tijd niet geweest. Ik herinner me twee hoosbuien. Een in Budapest en een in Ossiach. Op twee stellen na, die door een verkeerde timing als verzopen katten binnen kwamen, was iedereen tijdig op de basis terug. Vervelend was wel dat in Budapest het dakluik van een van die caravans

nog open stond, waardoor de dekbedden uitgewrongen moesten worden. Een beetje dom natuurlijk. Maar ik zal verder geen namen noemen, ook al omdat Theo zei dat hij er geen schuld aan had. Het sluiten van de luiken was de taak voor Fien. Hoe de taakverdeling bij Wim en Agnes lag, weet ik niet. Maar ook zij waren gewoon drijf.

Wim had sowieso pech deze vakantie. Niet alleen bezeerde hij zijn knie en elleboog bij een valpartij met zijn fiets, ook liep hij schade op aan zijn caravan toen hij een bocht te kort nam. En tot overmaat van ramp ging ook nog zijn auto aan de haal toen hij de handrem vergat. Opnieuw schade. Domme, domme pech. Hij was trouwens niet de enige met schade. Hans verloor zijn telefoon. Diefstal of gewoon verlies? We zullen het niet weten. En verder waren er wat fietsen met een slag in het wiel door de vele kuilen en gaten. Gelukkig hadden we een fietsmaker bij ons in de persoon van Jan Koster, die vakkundig voor nieuwe velgen zorgde en met spuitbussen remmen en versnellingen bijstelde. Een man met gouden handjes. Hulde Jan. Je mag de volgende keer weer mee.

Er was nog iemand mee, die niet was aangemeld, ook niet had betaald en toch alle aandacht kreeg. En dat was Anneke. In dit geval Anneke Put, ook wel bekend als mevrouw Klein Nibbelink. Zij had ook graag

meegewild maar moest afhaken door ziekte van haar man. En zij bedacht toen het idee om een mooie potplant te kopen en die mee te geven aan Agnes en Wim met de opdracht om de plant voor de caravan te hangen, er goed voor te zorgen zodat er zo nu en dan toch aan haar gedacht werd. Nou, dat was Agnes en Wim wel toevertrouwd. Ze werd met liefde behandeld. En zo kwam het dat er regelmatig iemand langs liep en dan riep "Goh, Anneke, wat hang ie der vandage toch weer schier bie". En zo was het. Anneke kan dus tevreden zijn.

Er gebeurde die zeven weken natuurlijk nog veel meer. Zo werd er –voornamelijk door een

aantal dames hartstochtelijk veel gelezen op deze reis. Soms op een E-reader maar meestal via een tastbare dikke pil. Lekker onderuitgezakt in de schaduw waren ze tijden muisstil. Heerlijk. Bij de mannen was het boek minder populair. Een enkeling probeerde een keer het spel met houten paaltjes, genaamd "Mölkke" te promoten en een ander probeerde het voorzichtig met jeu de boules maar het kwam niet echt van de grond. De heren hadden duidelijk andere interesses. Ikzelf heb me verdiept in het geheime dagboek van Hendrik Groen, een drieëntachtigjarige bewoner van een verzorgingstehuis in Amsterdam. Winnaar van de Publieksprijs Boek van het Jaar 2016. Stram van lijf en leden maar fit van geest, gunde Hendrik mij een kijkje in de dagelijkse gang van zaken in ons aller voorportaal, het verzorgingstehuis. Geestig, hilarisch en soms aangrijpend. Het maakte mij weer helemaal tevreden met mijn eigen bestaan. Een aanrader.

Tijdens het heerlijke eiddiner op de veranda van Gastlandhaus Wagner in het Altmühltal waar de reis werd geëvalueerd, was de conclusie helder. Ondanks wat bulten en builen hier en daar is de club helemaal compleet gebleven en kan worden terug gezien op een heerlijke vakantie. De sfeer onderling werd geroemd vooral ook op momenten dat er een beroep werd gedaan op de onderlinge saamhorigheid, zoals die bijvoorbeeld naar voren kwam bij het plakken van pleisters op wonden en het duwen van caravans, waarvan de afstandsbediening kapot was of thuis was blijven liggen. Graag gedaan.

Uiteraard kwam de meeste eer en dank toe aan de vier reisleiders, Marten en Breinie Redder en Nico en Miep Engelbertink, die als relatieve nieuwelingen voor de leeuwen werden gegooid en zich onderweg volledig ontplooiden. Marten en Breinie onvermoeibaar toeristische info verzorgend en wegwijzend en Nico en Miep als kundige onderhandelaars en betaalmeesters, waarbij Nico zich ook nog ontpopte als inspirerend gelegenhedsdichter annex voorzanger van het spontane Shantykoor. Zij werden bedankt met een bescheiden bijdrage en wat geestrijk vocht. Hulde.

De vraag is nu hoe het groep 2 is vergaan, die een week later op pad is gegaan voor dezelfde reis maar wel onderweg uitgebreid door onze reisleiding is bijgepraat over onze ervaringen. We zijn benieuwd.

Jaap Kluitenberg.